

Kapitola sedmá

ZABIJÁK

Jakmile byli z lesa venku, došlo Podkinovi, jak jsou zranitelní. Všude kolem byl volný prostor. Široké, travnaté louky, tu a tam narušené pár pařezy nebo porostem hlodáše. Kdyby po nich pátraly nesprávné oči, našly by je při přesunu krajinou velice snadno. Skupinka králíků v kápích mířila vstříc nebezpečí.

Kráčeli dál na sever a kličkovali, aby co nejlépe využili jakékoli krytí, které se jim podařilo najít. Zatímco se přesouvali mezi zbytky plotů a křovisky, jež by jim snad mohly pomoci se skrýt, Podkin začínal otevřené pastviny nenávidět. Říkal si, že takhle nějak se museli kdysi cítit jeho předci: neustále čekat na chňapnutí čelisti lišky nebo šustění křídel sokola, který se na ně svrchu střemhlav snáší.

Rozhodli se vyhnout se na cestě do Jablečna všem ostatním norám, jen pro případ, že by v nich byli Gormové. Ta nejbližší se jmenovala Žabožleby a do rána by se k ní snad měli přiblížit. Maš ukázal na malý lesík, který se rozkládal mezi dvěma kopečky.

„Jestli se nám podaří dojít až tam, mohli bychom se v lese

utábořit na noc,“ řekl. „Zkusíme si postavit přístřešky jako včera, a dokonce by tam mohlo být i něco dobrého k jídlu.“

Podkinovi to připadalo jako vynikající plán a všichni přidali do kroku, aby ke stromům do západu slunce došli. Když od nich byli asi tak na sto metrů, využili zbytky sil ke zběsilému úprku k lesíku a zoufale doufali, že jim poskytne útočiště.

Uprostřed lesíka v dutém kmeni obrovského, prastarého tisu velice rychle rozložili tábor. Bylo tam trochu těsno, jak se jeden k druhému tiskli pod dekou, jíž se přikryli, všichni ale byli rádi, že jsou zase schovaní.

Když se Maš vrátil z výzvědů, cítili se ještě o něco lépe. Nesl houby, trochu divokého chřestu a pampeliškové listy.

„Mohli bychom rozdělat oheň a uvařit polévku?“ zeptal se Podkin, který kvůli svému žaludku na chvíli zapomněl na Gormy.

„Polívku!“ zajásal Půk a olízl se.

„Raději ne,“ řekl Krom. „Máme štěstí, že jsme nepřítelé celou noc ani nezahlédli. Bylo by pošetilé pokoušet osud.“

U krysích fousků, nadával si Podkin v duchu. Příště se nejdřív zamysli, než otevřeš pusou. Jistěže si nemůžeš vařit polévku, když se schováváš před bandou nestvůr v železném brnění. Uždíbl si trochu syrových hub a snažil se nevnímat, jak mu kručí v břiše.

Zanedlouho byl prostý pokrm tentam a králíci se přitiskli k sobě. Jejich chlupatá těla vyplňovala dutinu kmene až po okraj. Maš si vzal první hlídku a Podkin se pohodlně uvelebil. Hlavu měl na Paziných zádech a na tváři ho šimrala

Půkova ouška, jemu to ale nevadilo. Bylo to vlastně nesmírně příjemné.

„Na viděnou ráno... teda večer,“ řekl, ale usnul dřív, než mu mohl kdokoli odpovědět.

„Kdo jen hne fouskem, je mrtvý králík.“

Byl to hlas, který ještě nikdy neslyšel. Hluboký, vrčivý a nejspíš ženský? Podkin se okamžitě probral. Nebylo to žádné polovičaté, unavené probuzení jako včera. Oči měl vytřeštěné, uši nastražené a každický chloupek na krku v pozoru.

První, co uviděl, byla podivná postava, která se tyčila nad jejich nocležištěm. Měla na sobě dlouhou šedou róbu, v ruce zbraň s čepelí a místo tváře lebku. Kost se bíle blyštěla a byly v ní vyryty spirály a prstence.

Všichni ostatní ve kmeni byli taky vzhůru. Krom ztuhl s rukou nataženou ke kopí, Tansy vztekle skřípala zuby a Půk a Paz vypadali vyděšeně.

Podkin koutkem oka zahlédl mýtinu před jejich stromem. Ležel na ní Maš, našťestí (díky Bohyni!) ne mrtvý, ale svázaný. V lese viděl další siluety ozbrojených cizinců. Nebyly to ale hromotlucké postavy Gormů. Něco jiného? Něco horšího?

„Kdo jsi?“ uslyšel Podkin sám sebe vykviknout.

Jejich věznitel se v mžiku oka sehnul, popadl Podkina za ucho a ostře s ním trhnul. Obluda s kostěným obličejem přitiskla Podkinovi ostří ke krku.

„Otázky tady kladu já, bezuchý králíku,“ zasyčela. I když byla slova vyslovena s přízvukem, který Podkin ještě nikdy ne-

slyšel, seznal, že hlas patří ženě. Podkin vzhlédl a spatřil, že tvář lebky je jenom maska. Skrz oční důlky viděl černou srst a pár chladných, břidlicově šedých očí. Jediné, co Podkina napadlo, bylo: *Aspoň je to králík, a ne nějaký démon.*

„Nech to králíče na pokoji,“ zahřměl Krom. „Vyhrožuj si mně, jestli si troufneš.“

„Pozor na to, čeho si žádáš, šediváku. Víš, kdo jsem?“

„Myslím, že ano,“ kývl Krom. „Máš na tváři kostěnou masku?“

Králíče na chvíli sňala ostří z Podkinova hrdla a zaťukala si špičkou nože na masku. *Ck, ck, ck.* Krom přikývl. Když znovu promluvil, zněl jeho hlas tišeji, méně rozezleně.

„Všichni udělejte, co vám tahle králíče říká. Žádné hlouposti.“

„Velice moudré,“ pochválila ho králíče. Pustila Podkinovo ucho a on se skutálel Paz do klína. Navzdory Kromově varování měl sto chutí tasit Hvězdospár a udělat maskované králíci pořádnou jizvu. Rozseknout jí meč vpůli nebo jí aspoň zničit tu pitomou masku. Nevypadala nebezpečně (tedy až na tu kostěnou masku), byla jen o trošku vyšší než Tansy a hubená jako lasička. Proč se jí Krom tak bál?

„Takže,“ řekla. „Kdo jste a co tu pohledáváte? Nevíte, že těhle zemi teď vládnou Gormové?“

Podkin se už už chystal říct něco o tom, že jsou na nebezpečné výpravě, když se ozvala Tansy. „Jsme z nory Jablečno,“ řekla. „Prcháme před Gormy. Snažíme se najít útočiště.“

Maskovaná králíče namířila meč na Tansy. „Ty jsi možná z Jablečna. Ostatní ne. Zakrslý králík z hor, šedivý králík z lesa

a tři polní králíčata. Navíc míříte k Jablečnu, ne pryč od něj. Včera v noci jsme vás sledovali.“

Prý cestovat potají, pomyslel si Podkin. *Jestli nás viděli oni, kdo ještě?* Je možné, že právě v tuhle chvíli si už pro ně jedou gormští jezdci?

„Přicházíme v míru,“ řekl Krom. „Máme v Jablečnu úkol. Nemůžeme ti říct jaký, věř ale, že pokud jste nepřátelé Gormů, jsme na stejné straně.“

Na chvíli se rozhostilo ticho. Podkin viděl, jak se králice dívá střídavě na každého z nich, měří si je a přemítá, jestli je má pustit nebo na místě zabít.

Nakonec seskočila z povaleného kmene na palouk a tiše jako divoká kočka přistála za Mašem. Její meč zasvištěl vzduchem kolem její hlavy v několika složitých kličkách a Podkin cítil, jak se mu do krku dere výkřik. Chystala se rozsekat Maše na kousíčky a pak se pustit do nich!

Podkin slyšel, jak Paz zalapala po dechu, když se meč v mžiku snesl dolů a čistým řezem přesekl lano, které Mašovi poutalo tlapky. Malý králík rychle vyskočil na nohy, mnul si zápěstí a vypadal velice popuzeně.

Znamenalo to, že jsou v bezpečí? Paz se už začala škrábat z kmene ven, takže hádal že ano. Napodobil ji. Když vylezli na mýtinu, stáli už společníci maskovaná králice tak, aby na ně bylo vidět.

Byla to prapodivná skupinka.

Kromě ní tu byli další dva králíci: šlachovitý, zrzavý králík s nervózníma, zlatavýma očima oblečený v tom nejkrásnějším tkaném plášti, jaký Podkin kdy viděl. Druhý králík nemohl

být nikdo jiný než bard. Kouřově šedou kůži měl vyholenou do spirál a nabarvenou. Uši měl zevnitř potetované dalšími spirálami a propíchnuté dvěma velkými dřevěnými disky. V nose měl stříbrný kroužek a v ruce třímал dubovou hůl ozdobenou peřičky, korálky a kostmi. Když uviděl, jak na něj Podkin zírá, uklonil se a usmál se.

„Tohle jsou moji společníci,“ řekla maskovaná králice. „Več ze Zlatoříčky a Jara, bard odnikud. A já jsem Zarza.“

„Kostečnice,“ řekl Krom a Tansy i Maš zalapali po dechu. Podkin se jenom zamračil. *Co je to u všech všudy kostečnice? A proč kvůli tomu všichni vypadají tak vyděšeně?*

Zatímco si s tím Podkin lámal hlavu, Krom je všechny představil. Obě skupinky se domluvily, že se společně nají a pak budou pokračovat každá svou cestou, ačkoli se všichni zatím zdráhali říct, kam doopravdy míří. Jídlo se v tichosti naservírovalo na deku, králíci se usadili do kruhu a nervózně na sebe pohlíželi.

„No,“ řekl bard Jara. „Tohle je děsně trapné, co? Možná bych mohl trochu uvolnit atmosféru písni?“ I když byl docela mladý (Podkin si říkal, že mu nemůže být víc než dvacet let), bylo ve všem, co dělal a říkal, něco ze staromódního, teatrálního šoumenství.

„Když to nebude moc nahlas,“ řekla Zarza. Tiše jedla, krmila se pampeliškovými listy otvorem v kostěné masce, aniž by se namáhala si ji sundat.

„Výtečně.“ Jara se postavil, odkašlal si a začal zpívat. Měl tichý hlas, ale zpíval čistě a krásně. Zdálo se, jako by se jeho zpěv mísil se zvuky lesa: šumících stromů, hlasy ptactva, vět-

